

snakk

Hunder liker å snakke.

Vi snakker hele tiden. Ustanselig. Med hverandre, med mennesker, med oss selv. Snakke snakke snakke. Men vi snakker jo ikke som mennesker. Vi åpner ikke munnen og sier ting slik de gjør. Vi kan ikke det. Vi ser hvilke uheldige følger dette får. Vi skjønner ord, vi forstår alt, vi har språk, men vårt språk snakkes uavbrutt, det stopper ikke når vi bestemmer oss for å lukke kjevene. Vi formidler det vi har på hjertet ved hvert eneste sniff, hvert bjeff, hvert eneste snuste skritt, hver lyktestolpestråle.

Er det sannheten du vil høre, skal du spørre hunden.

Menneskene hører oss ikke alltid. De tenker vel at vi ikke har noe viktig å si. De kommanderer, vi adlyder. Sitt. Bli. Tur. Vær så god. Labb. Det er den eneste konversasjonen vi blir tilgodesett med. Beskjeder de fleste mennesker er i stand til å formidle.

Men vi mister ikke motet. Jo da, andre raser går lei, og tyr noen ganger til et språk mennesker kan forstå. Men vi labradorer, vi er villige til å vente. Dessuten får vi vite mye mer på denne måten. Vi får lov til å sitte og lytte til alt sammen. Vi hører løgnene og lukter sannheten. Spesielt i Familier.

Er det noen andre enn hunden som ser hele bildet? Hvem andre enn hunden kan sitte og se virkeligheten utfolde seg bak soveromsdørene? Rollespillet foran speilet, smålydene under dyna, den endeløse utforskningen av de hårløse kroppene? Vi er de eneste vitnene.

Og vi er der når de er rede til å lette sine hjerter. Når de er rede til å røpe sin hemmelige kjærlighet.

Vi er alltid der. Vi lytter til alt, og sier våre tause trøstende ord.

normal

Da jeg våknet i morges, var det som om ingenting hadde skjedd.

Disse første uklare sekundene følte jeg meg nesten normal, slik jeg hadde pleid å føle meg, før det ble farlig for Familien Hunter. Men mens de tomme skoene ved bakdøra langsomt kom i fokus, skylte en kvalmebølge over meg. Alt vendte tilbake. Først og fremst den sure smaken i halsen, smaken av blod, og jeg lengtet etter den tiden da det ennå ikke hadde gått opp for meg hvilke ofre det innebar å beskytte Familien.

Etter frykten fulgte en underlig følelse av lettelse, idet jeg husket hva som skulle skje i dag.

Idet jeg husket at i dag skulle jeg dø.

nytelse

Vi står på fortauet utenfor Herr Hyggelig Veterinær. Adam setter seg på huk ved siden av meg.

«Jeg er veldig lei meg for dette, Prince,» sier han. Han har lagt hånden over halsbåndet mitt. «Det er min skyld, alt sammen.»

Jeg forsøker å si til ham at nei, det hele er faktisk mitt ansvar. Han skjønner selvfølgelig ikke. Han skyver opp døra, og alle kikker opp idet det plinger i bjella. Adam går bort til skranken, men der sitter det ingen. Jeg føler oppmerksomheten fra alle de andre hundene mens vi venter. De registrerer lukten min.

Jeg værer en annen labrador, bak meg, men jeg snur meg ikke for å se. I stedet kikker jeg fort bort på hundene og deres herrer som sitter ved den borterste veggen. En trebent schæfer. En border collie som glefser i lufta. En old english sheepdog som flirer for seg selv inni et rufsete forheng av hvitt hår. Det er en katt der også, hun freser bak burdøra.

De kan umulig vite hvorfor jeg er her. Det er for tidlig til det.

En annen lukt strømmer mot meg. Søtlig, kvalmende parfyme.

Kvinnen bak skranken er på plass nå, selv om jeg ikke kan se henne.

«Æh, Hunter,» sier Adam, før han peker ned på meg. «Med Prince. Vi har time halv ti.»

Kvinnen blar i papirer. «Hunter. Ni tred ... » Hun stopper opp, og lener seg over skranken for å ta meg i nærmere øyesyn. Ansiktet hennes er en stor, hårløs hudflate, malt oransje. «Hvorfor har han ikke munnkurv?» Hun er trang og anstrengt i stemmen.

«Det går fint,» sier Adam, og smiler matt til noen av de andre menneskene i rommet. «Han har vært her før, og det har aldri vært problemer. Han har alltid vært ... en snill hund.»

Det blir taust. Men det er ikke noen egentlig stillhet, for det kommer lyder av smerte og nød fra rommet ved siden av.

«Vi har en munnkurv her,» sier kvinnen.

«Å.» Jeg fornemmer at han gjerne vil forsvare meg ytterligere, men at han ikke vet hvordan.

«Slik er nå engang reglene. For farlige hunder.»

«Ja vel.»

Hun rekker munnkurven til Adam, som igjen setter seg på huk. Ingen sympatierklæringer denne gangen. Jeg bebreider ham ikke. På ingen måte. Han kommer aldri til å skjønne noe som helst av dette.

Munnkurven sitter stramt rundt nesen min og blokkerer for lukt.

«Sånn ja,» sier Adam. «Sånn, gutten.» Jeg skjønner at det er like før han begynner å grine. Det er så vidt han klarer seg.

Han setter seg i den eneste ledige stolen, og plasserer meg ved siden av labradoren jeg kjente lukten av i stad. Jeg skjønner at hun er ung, yngre enn meg, og at det ikke feiler henne noe alvorlig.

«Plikten fremfor alt,» sier hun og snuser på siden av ansiktet mitt.

«Plikten fremfor alt,» snuser jeg tilbake gjennom munnkurven, og håper å unngå noen videre konversasjon.

Hun snuser mer. Så setter hun seg. «Det er deg, ikke sant?» sier hun. «Det er deg?»

«Jeg skjønner visst ikke helt hva du mener,» sier jeg til henne, selv om jeg frykter at det er nettopp det jeg gjør.

Hun kikker rundt for å forvise seg om at ingen av de andre hundene lytter. «Det var du som brøt Labradorpakten.»

Jeg svelger. Jeg har lyst til å lyve for henne. Jeg kommer til å lyve for henne. Men hun vil skjønne at jeg lyver, og så vil det bli flere spørsmål. Og det er mange andre dyr her, alle utsetter min død. Avhøret kunne fortsette i en evighet.

Så jeg forteller henne sannheten. «Ja, det var meg,» sier jeg. Jeg gransker ansiktet hennes. Hun ser ut som om noen nettopp har dratt henne i halen.

«Men hvorfor? Hva fikk deg til å gjøre noe slikt?»

«Det er en lang ... » Jeg rekker ikke å fullføre, døra går opp. Det plinger i bjella. Det er en springer spaniel, med sin herre på slep.

Det bevrer i nesen hans i samme sekund som han får øye på meg. Han kan lukte min skyldfølelse, og begynner å bjeffe. «Det er han! Det er han!»

Herren hans prøver å roe ham ned. «Sssjjj, Murdoch! Sssjjj!»

Murdoch enser ham selvfølgelig ikke, og fortsetter å bjeffe. «Det er han! Det er han! Han som brøt Labradorpakten!»

Nå slutter de andre hundene seg til også.

«Det er han!» bjeffer den trebente schæferen.

«Det er han!» pistrer border collien.

«Det er han!» knegger old english sheepdoggen.

Murdoch spiller for galleriet nå. «Labradorene er i krise! Pakten er noe tøv! Hunder for hunder, ikke for mennesker!» Han struper seg nesten i halsbåndet. «Nytelse fremfor plikt!»

«Nytelse fremfor plikt!»

«Nytelse fremfor plikt!»

«Nytelse fremfor plikt!»

Katten går vettskremt rundt seg selv i buret og freser enda hissigere.

«Kan alle få kontroll over dyrene sine!» sier kvinnen bak skranken. Men bjeffingen blir bare høyere, tross menneskenes innsats.

«Skjønner du ikke?» sier labradoren ved siden av meg. «Skjønner du ikke hva du har gjort? Springerne vil jo tro at de har vunnet! Labradorene kommer til å miste troen! Det vil bli anarki!»

Som for å illustrere poenget hennes, smyger Murdoch seg ut av halsbåndet, hopper opp på skranken og begynner å slikke malingen av kvinnens oransje ansikt.

«Jeg er veldig lei for det, det var aldri meningen å forråde Pakten,» sier jeg, like mye til meg selv som til min labradorfrende. «Men det fantes ingen annen utvei.»

«Nei? Ingen annen utvei?»

«Pakten var ikke nok.» Jeg snur meg og ser på henne, og deretter på Adam, som prøver å holde for ørene mine mot støyen.

«Men hvorfor?» Hun er forståelig nok opprørt over min blasfemi, men jeg skjønner også at hun oppriktig ønsker å forstå. Og mens bråket og kaoset rundt oss fortsetter, går det for første gang opp for meg at det kanskje ennå kan finnes håp for menneskene.

Med dette in mente begynner jeg å besvare spørsmålet hennes.

tiden